

במדיוה

מחלתו: "אני לא מוכן לפשוט את מדי כדי לפשוט יד. אני לא מוכן להשתחרר כדי להתנצר ולמצוא מקלט בכנסייה."

ולבסוף נקט בצעד האחרון הנותר לכל חייל בצרה, סנה לממונה על צה"ל שר ה" בטחון. כתב סלודבאום, בהזכירו את התנדבו" תו לצה"ל:

"למה זה אופלה לרעה? האם בגלל אותה הדיאגנוזה של הרופאים שדקו וקבעו שמה? לתי אינה עקב שירות?... לא היה לי אדם בארץ, לא כל שכן רכוש או כל דבר חומרי ממשי שאלי אהיה נמשך. שבעתי תלאות, גלאיתי מלחמה. אך הכרתי כציוני וכיהודי הביאה אותי בעצם ימי מלחמת השחרור ל" ארץ, כדי להלחם את מלחמת עמי... האם כל אלה אינם עולים על הדיאגנוזה הרפואית?"

הווי

הגורל הסיני

כשהכינו בשבוע שעבר חיים (חפר) ודן (בךאמז) את ילקוט הכוזבים השבועי שלהם

רקדנית לנסקיה גם בן גוריון לא נעלב

למשא, המוסף הספרותי של למחבר, הח" לטיו לעשותו עוד יותר טוב מן הרגיל. אחר הכל נועד הוא לגליון פורים, חג ה" תעלולים.

הטוב בתעלולים שסופר השבוע בילקוט הכוזבים היה זה על איש אפיקים לטיה גלילי, כיום סגן-אלוף אלעזר גלילי (לאקרום של אליל ההגנה ישראל גלילי), עורך ירחון צה"ל המצויין, מערכת. סיפרו חיים ודן:

"לטיה, עורך מערכות, היה ידוע תמיד כבעל זכרון יוצא מן הכלל. תגיד לו ציטטה צבאית והוא יגיד לך מי כתב אותה, מתי ולמה. תגיד לו תצי ציטטה והוא יגמור לך אותה ויגיד לך מי אמר אותה, מתי ולמה." ע"ן הפלמ"ח (ירחון הפלמ"ח במחלת) היה משתמש לעתים קרובות מאד בציטטות גם כדי להשלים את העמוד וגם כדי להניח את החברה. יום אחד נגמרו להם כל הציט"טות ועל האמרות של גריבלדי " כבר מוזמן הוחלט שלא לחזור יותר מחמש פעמים.

צלצלו ללטיה. התברר שהוא איננו בעיר, שברו לעצמם עובדי המערכת את הראש ולבסוף המציאו ציטטה: "לא די לשבור את כוחו של האויב — יש לשבור גם את רוחו." כולם נהנו מהאימרה ואחר אצילי אמר שהיא מצויינת. הדפיסו אותה בחוברת וחתמו בהחתה: מהיטוריאן (נגרל סיני מהמאה ה"א).

סיכמו רביכובנים חיים ודן את המעשה בנגרל הסיני: "אומרים שאת כל החופש הממושך שלטיה לקח לעצמו באותה שנה הוא הקדיש לחיפוש הגורל הסיני במקורות ובאנציקלופדיות."

• לוחט החירות האיטלקי ג'וספה גריבלדי (1807—1882), מצביא האיחוד האיטלקי שי כבש בעזרת חולצותיו האדומות המהוללות את טיצ'ליה ואת דרום איטליה ושאמרתו הידועה ביותר, והמצוטט ביותר לדורות של חניכי ארגון ההגנה העברי היא: "אין נצודי בשבילכם לא שכר, לא דירוח ולא מזונות. אני מבטיח רעב, צבא, מסעות מפרכים. כל האהבה את ארצנו ולא בדבר שפתיים בלבד, יקוים ויך אחרי."

שלישת השומעים התלהבו מהשיגי הקידמה האמריקאית, החליטו לבצע את החילופין בו במקום. מובן מאליו כי גם משה הסכים, כשהוא מתאמץ להסתיר את שמחתו, ועוד בו בערב עברה חנה לדירתו הצנועה של חנוך, ואילו פנינה השתקעה בביתו המרווח של משה.

החודש המאושר חלף חיש קל. שני הור"גות הסיפו להיפגש בערבים, לאחר שהיתה רינה דקסנה עולה על משכבה (נאמר לה כי "אמא נסעה לבית-הבראה, והדודה פנינה באה לספל בך"). להחליף רשמים. רק ביום האחרון של הנסיון המרתק אירעה ההתפר"צצות. חנה הודיעה כי היא מסרבת בכל תוקף לחזור אל בעלה ובתה: "אני אוהבת את חנוך! ואשר אצלו!"

משה קיבל את הבשורה במידת מה של צער: פנינה כבר לא נראתה בעיניו כה נכספת, כפי שנראתה לו לפני החליפין. אולם לא היתה לו ברירה: דוא רצה להרוס את הקריירה שלו על-ידי שאר רעה.

משפט

למי שייך הפרצוף?

צלם העתונות המשופם, יצחק מרלין, היה מאושר: ברגע בו ראה הוא את הרק"גנית, חטובת-הגוף, הלך רבינוביץ, הידועה יותר בכינויה לאלא לנסקיה, נוכח כי טמ"גות בה אפשרויות צילום בלתי-מוגבלות.

לנסקיה, שעלתה מרוסיה לפני שנים מס' פה, הופיעה מאז על במות ישראליות שר"גות כבשה את ליבם של שוכני המעברות במחולותיה הבוכאריים והאקראיים, הס"כימה להצטלם ברצון. מרלין ושותפו אברהם ירון, בעל המבטא הרוסי, מיהרו להוליכה לאולפנם, צילמו אותה בפוזות שונות, בתל"בושות צבעוניות של עמי בריית-המועצות. משך זמן רב לא הוסיפה הרקדנית להת"ראות עם הצלמים. אולם מדי פעם בפעם קרצו אליה הצלמים מעל שערי עתונים ושבונונים, מילאו את ליבה נחת.

רק כעבור שנה הפך התענוג לזעם יוקד: לנסקיה נפגשה עם הצלמים בנוסף, שנערך בבית-ציוני-אמריקה התל-אביבי, הוזמנה ל"אולפנם לחזות בהפתעה", שלחה מבט מלא תדהמה במחנה שנגלה לעיניה: על השולחן היתה מונחת גלויית ברכה לראש-השנה. על צדה האחר של הגלוייה התנוססה תמונה צבעונית של לנסקיה, ואילו על הצד השני התנוססה הכתובה: "חברת 1920 — כל הזכויות שמורות."

"אינני דוגמנית!" טענה הרקדנית בכעס: "באיוו זכות כחבתם שכל הזכויות על תמונות שמורות לחברה, אשר איננה מוכרת לי? הרי אינני דוגמנית וזוהי היום הם מדפיסים את התמונה על גלוייה ברכה — ומחר הם יכולים להדפיס אותה על נייר-טואלט!"

לנסקיה, הנשואה למוסיקאי-מלחין רבינו"ביץ-רובינסקי, דודנה של כוכבה גורדי (רק אתמוול נודעה) הולידה, לא הסתפקה בטע"נות נזעמות. היא דרשה מן הצלמים להפ"סיק את הפצת-הגלוייה, לשלם לה סיצויים, לפרסם התצלולות פומבית כאשר לא מולאו הורישות, הגישה הרקדנית תביעה לבית-הדין המחוזי התל-אביבי.

הצלמים אף הם לא שקטו על שמריהם: הם מיהרו להגיש בקשה לביטול התביעה: "התביעה סתומה ולקויה בחוסר פרטים, נעשתה רק לשם קינטור וסחיסה." הוסיף צלל אברהם ירון: "האם גם בן-גוריון נעלב מפני שהוא מצולם על גלויית ברכה?" שבוע שעבר, כאשר נחבררה הבקשה לביטול התביעה בפני שופט מחוזי ד"ר יוסף למ, טענו באי כוח הצלמים: "אין בחוק האנגלי כל אסמכתא, המכירה ברשות בלתי-מסוייגת של פרטיות אישית." אולם השופט סבר אחרת, דחה את בקשת הצל"מים, נמק: "יתכן כי לחובעת יש הוכחות לכך שהיא הסכימה להצטלם בתנאי שהת"מונות יפורסמו רק בעיתונות." פסק-הדין המוקדם של למ הוריד את המסך על המערכה הראשונה של הדרמה המשפטית. בעיית בעלותו של אדם על פרצופו נשארה בלתי וועומת — עד להמשך המשפט.

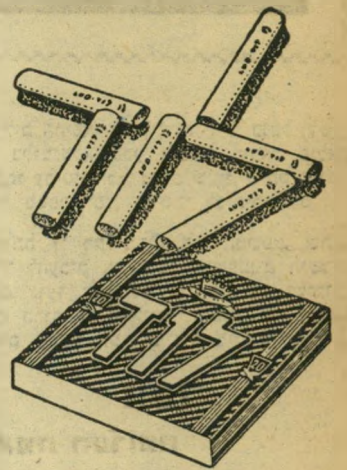
דרכי חיים

הנדסה משפחתית

למשה היה הכל: משרת מהנדס באחד המפעלים הגדולים בקרבת תל-אביב, שהכ"ניסה לו משכורת שמנה. אשה יפה ושמה חנה, ידירה מרוחת, בת קטנה, שחורת"עניינים, רינה. אולם הוא לא היה מאושר: הוא אהב בסתר את אשת חברו הטוב, פנינה.

בתחילה היתה זו אהבה חסרת תיקוה. בהיותו מהנדס ידע משה כי אין צורה גיאומטרית מסוכנת יותר מן המשולש ה"משפחתי. יתר על כן, הוא לא רצה לפגוע בחברו, חנוך, שהיה מהנדס אף הוא, אם כי מהנדס מצליח פחות, אשר נאלץ להס"תפק בדירה בת שני חדרים זעירים. אולם באחד הימים נגעה קרן של תיקוה בחיי משה: הוא קרא בעיתונות על משתק חילופי הנשים לתקופות קצרות, שנסוץ ב"קרב החברה הגבוהה בארצות-הברית, הגיע לנסקנה כי חילופי הצלעות של המשולש — או יותר נכון המרובע — המשפחתי, עשויים לפתור את כל הבעיות, החנות לערוך תוכניות בהתאם.

"אשר אצלו!" משה היה בטוח כי הצעתו תתקבל בצחוק. אולם הוא טעה:

איכות מעולה - במחיר מוזל 20 סיגרות 250 פר'

הורמון הגבר

פאול דה קריף — גדול הסופרים המדעיים של ימינו — נפנה עתה לשטח חדש בחקר מערכי גופו של האדם, שטח ההורמונים, מערכת ה"הפרשה הפנימית.

תורת ההורמונים היא ענף צעיר של גזע המדע הרפואי, אולם המחק"רים החדישים מפתיעים ומפליאים את החוקרים ואת הרופאים.

פאול דה קריף מספר בספרו זה בלשונו דרהוטה כיצד מסיפע הור"מון הגבר על כל מערכי גופו ונסשו של האדם.

הספר זכה למרסומת רבה בכל ה"עולם. תורגם עכשיו לעברית ויצא לאור בהוצאת "מסדה".

ניקי כה חסכוני

כי ניקי, מקלון הפלא, המנקה הכל, שחה ליותר מבקבוק מלא של חמר נקי וזילי, ניקי חוסך לך נישאת והמלפת בקבוקים כבדים. ניקי חוסך לך גם כסף וגם כח, כי ניקי מנקה יותר מהר ובאופן יסודי יותר.

שאלו עקרות בית, המשתמשות ב"ניקי" — הן חספרנה לכך כמה שהוא טוב.

כשר

לפסח

תוצרת נקי

המפיצים היחידים:

אקא

אספו עטיפות ניקי

בקרב נודיע על הפתעות יפות